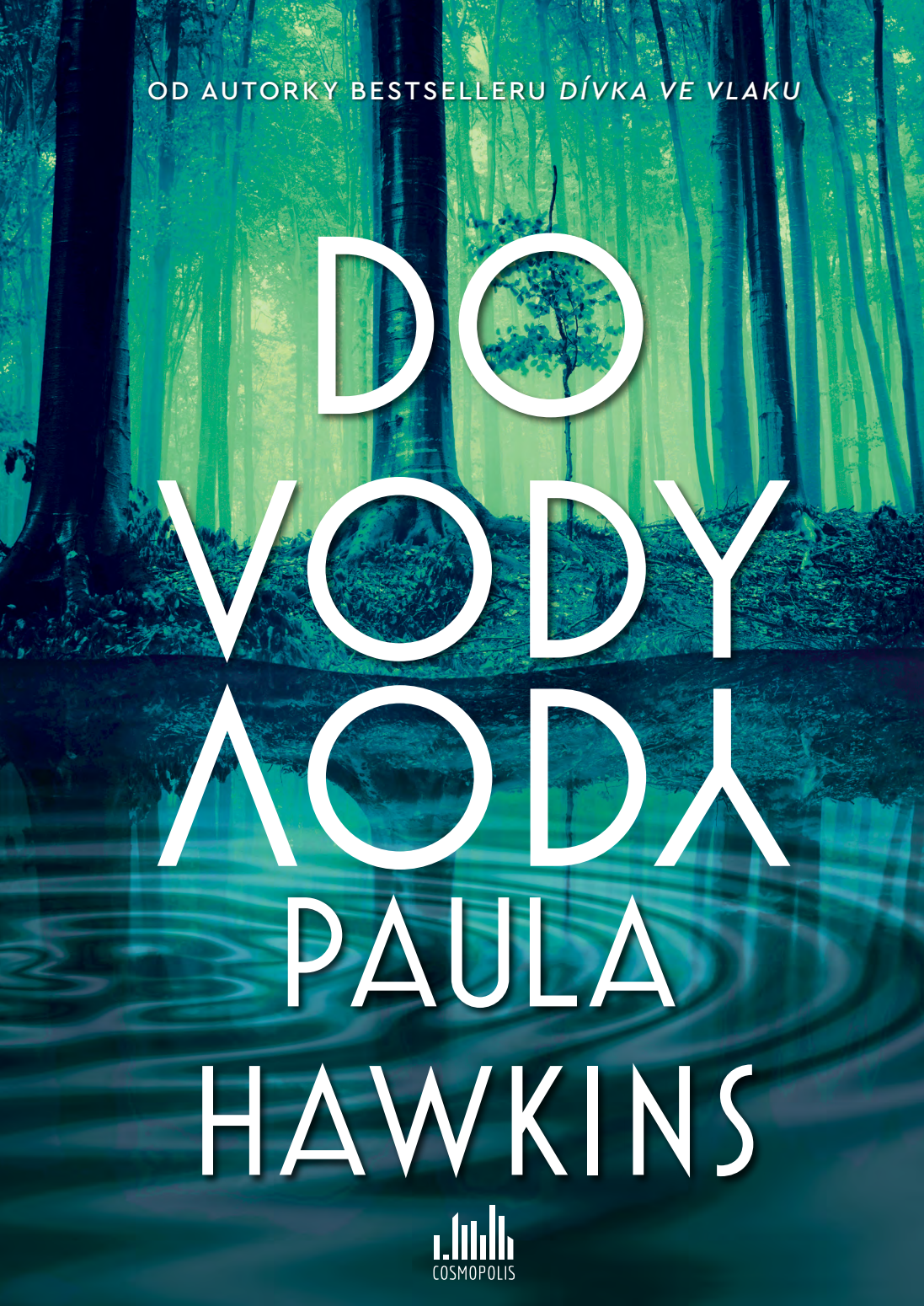
OD AUTORKY BESTSELLERU *DÍVKA VE VLAKU*
DO VODY
PAULA HAWKINS
COSMOPOLIS

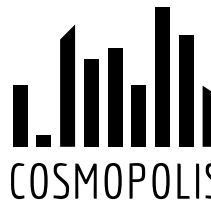
COSMOPOLIS

DO VODY

PAULA HAWKINS

Přeložila Věra Klásková

Copyright © Paula Hawkins Ltd, 2017
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026
Translation © Věra Klásková c/o DILIA, 2026
Cover photography © Shutterstock.com / andreiuc88, PeopleImages

ISBN 978-80-271-5688-7

Věnováno všem potížistům

Když jsem se rozpukla, byla jsem velmi mladá.

Jsou věci, jichž by se člověk měl zbavit.
A jiné, jichž by se zbavovat neměl.
Ohledně toho, které jsou které, se názory různí.

Emily Berryová: *Hra s čísly*

Dnes víme, že vzpomínky nejsou pevně vetknuté nebo zmrazené jako obsah „tisícerých oddělených nádob“, o nichž psal Marcel Proust, ale že se při každém vybavení přetvářejí, rozkládají a opětovně skládají a znovu zařazují.

Oliver Sacks: *Halucinace*

Libby

„Ještě! Ještě!“

Zase ji svazují. Tentokrát jinak: palec levé ruky k palci na pravé noze, palec pravé ruky k palci na levé noze. Kolem pasu provaz. Tentokrát ji do vody nesou.

„Prosím!“ začíná žadonit, protože si teď není jistá, zda tomu dokáže čelit, té černotě a chladu. Chce se vrátit do domu, který už neexistuje, do časů, kdy s tetou sedávaly před krbem a vykládaly si historky. Chce být doma ve své posteli, chce být zase malá, dýchat kouř z hořícího dřeva a vůni růží a cítit tetinu sladce teplou pleť.

„Prosím!“

Potápí se. Než ji vytáhnou podruhé, její rty mají barvu modřin a dech jí vyhasne nadobro.

PRVNÍ ČÁST

2015

Jules

Něco jsi mi přece chtěla říct, ne? Co ses mi to snažila povědět? Mám pocit, jako bych se z tohohle rozhovoru už dávno vykroutila. Přestala jsem se na něj soustředit, myslela jsem na něco jiného, řešila si svoje, neposlouchala, a tak jsem ztratila nit. No, teď sis tedy mou pozornost získala. Jenomže si nemůžu pomoct: mám dojem, že mi utekla nějaká podstatnější pointa.

Když mi to přišli oznámit, zlobila jsem se. Zpočátku se mi ulevilo, protože když se vám zrovna ve chvíli, kdy hledáte průkazku na vlak a chystáte se pádit do práce, na prahu objeví dva policisté, bojíte se nejhoršího. Měla jsem strach o ty, na nichž mi záleží: o přátele, o svého ex, o lidi, se kterými pracuju. O ně však nejde, řekli mi. Jde o tebe. Takže se mi ulevilo, i když jen na chvíli, a pak mi sdělili, co se stalo, cos udělala, prý tě našli ve vodě, a to už mě popadl vztek. Vztek a strach.

Myslela jsem na to, co jsem se ti chystala říct, když jsem sem přišla: že vím, žes mi tohle udělala natruc, abys mě naštvala, vyděsila a zničila mi život. Abys upoutala mou pozornost, abys mě zase dostala tam, kde jsi mě chtěla mít. Tak fajn, Nel, podařilo se ti to: jsem na místě, kam jsem se už nikdy nechtěla vrátit, abych se postarala o tvou dceru a uklidila po tobě ten hroznej binec.

Pondělí 10. srpna

Josh

Cosi mě probudilo. Vylezl jsem z postele s tím, že si skočím na záchod, a všiml jsem si, že dveře k mámě a tátovi jsou otevřené, a když jsem nahlédl dovnitř, uviděl jsem, že máma v posteli není. Táta chrápal jako vždycky. Budík s rádiem ukazoval, že je osm minut po čtvrté. Napadlo mě, že máma bude nejspíš dole. Má potíže se spaním, což mají ostatně oba, jenomže táta bere prášky, které jsou tak silné, že kdyby člověk stál u jeho postele a hulákal mu přímo do ucha, ani by to s ním nehnulo.

Do přízemí jsem proto sešel tiše jako myška, poněvadž to obvykle dopadá tak, že si máma pustí televizi a kouká na ty fakt nudné reklamy na stroje, které vám umožní zhubnout, vyčistit podlahu nebo nasekat zeleninu na tisíc způsobů, a pak usne. Televize ale neběžela a mámu jsem na kanapi nenašel, takže mi došlo, že musela jít ven.

Už to párkrát udělala – tedy alespoň pokud je mi známo. Nemůžu mít pořád přehled o tom, kde kdo je. Poprvé mi máma řekla, že se šla jen projít, aby si pročistila hlavu, ale jindy jsem se ráno probudil a ona byla pryč, a když jsem vyhlédl ven, její auto na obvyklém místě před domem neparkovalo.

Myslím, že si asi vyrazila na procházku podél řeky nebo šla na Katiin hrob. Tam já taky občas chodívám, ale ne uprostřed noci. Chodit venku potmě bych se bál, a navíc bych se cítil jako magor, protože

právě tohle udělala i sama Katie: uprostřed noci vstala, namířila si to k řece, a už se nevrátila. Chápu ovšem, proč to dělá máma. Tohle je totiž další způsob, jak se teď může dostat ke Katie co nejblíž, snad kromě toho, že vysedává u ní v pokoji – vím, že i tohle občas dělá. Katiin pokoj sousedí s mým a já slýchám mámu plakat.

Sedl jsem si na gauč; chtěl jsem na ni počkat, ale nejspíš jsem usnul, poněvadž když jsem zaslechl dveře, venku bylo světlo, a když jsem se podíval na hodiny na krbové římse, bylo čtvrt na osm. Uslyšel jsem, jak za sebou máma zavřela dveře a vzápětí se rozběhla po schodech nahoru.

Vydal jsem se za ní. Zůstal jsem stát před ložnicí a škvírou ve dveřích jsem sledoval, co se děje. Klečela vedle postele hned u táty a v obličeji byla červená, jako by utíkala. Ztěžka oddechovala a říkala: „Alecu, vzbuď se, no tak, prober se!" a třásla s tátou. „Nel Abbottová je mrtvá," řekla. „Našli ji ve vodě. Skočila tam."

Nevzpomínám si, že bych něco říkal, ale nějaký zvuk jsem zjevně vydal, protože zvedla oči, a když mě uviděla, vyhrabala se na nohy.

„Ach, Joshi!" řekla a popošla ke mně. „Ach, Joshi!" Po tvářích jí tekly slzy. Pevně mě objala. Když jsem se od ní odtáhl, stále ještě plakala, ale zároveň se i usmívala. „Zlatíčko moje…," pronesla.

Táta se na posteli posadil. Protíral si oči. Než se pořádně probere, trvá mu to celou věčnost.

„Tomu nerozumím. Kdy… To jako myslíš v noci na dnešek? Jak to víš?"

„Šla jsem pro mléko," řekla. „Všichni o tom mluví… v krámě. Našli ji dnes ráno." Usedla na postel a znovu se dala do pláče. Táta ji objal, ale přitom mě pozoroval a ve tváři měl zvláštní výraz.

„Kam jsi šla?" zeptal jsem se jí. „Kde jsi byla?"

„Nakupovat, Joshi. Vždyť to zrovna povídám…"

Lžeš, chtělo se mi říct. *Byla jsi pryč celé hodiny, není to tak, že bys jen vyběhla pro mléko.* Nejradši bych jí to řekl, ale nemohl jsem, jelikož moji rodiče seděli na lůžku, dívali se na sebe a vypadali šťastně.

Úterý 11. srpna

Jules

Vzpomínám. Když jsme jeli na léto do Beckfordu, uprostřed zadního sedadla karavanu se vršily polštáře, označující hranici mezi tvým a mým územím. S tebou šili všichni čerti a nemohla ses dočkat, až tam budeme, zatímco já jsem byla celá zelená, jak mi bylo špatně, a snažila jsem se nepozvracet.

Nejenže jsem na to vzpomínala, ale dokonce jsem to i cítila. Když jsem se dnes odpoledne hrbila nad volantem jako stará bába, cítila jsem tutéž nevolnost; jela jsem rychle a mizerně, na křižovatkách mě to házelo doprostřed vozovky, a jak mě pohled na protijedoucí auta nutil přehnaně reagovat, na brzdu jsem šlapala příliš prudce. Měla jsem stejný pocit, jaký mívám, když vidím, jak se ke mně po jedné z těch úzkých silniček valí bílá dodávka, a bleskne mi hlavou: *Vybočím ze směru, tentokrát ano, vletím mu rovnou do cesty ne proto, že bych snad chtěla, ale protože musím.* Jako bych měla na poslední chvíli ztratit zbytky svobodné vůle. Takový pocit člověk dostává, když stane na kraji útesu nebo vlakového nástupiště a cítí, jako by ho postrkovala jakási neviditelná ruka. A co kdyby přece? Co kdybych prostě udělala krok vpřed? Co kdybych prostě cukla volantem?

(Koneckonců, ty a já se od sebe tolik nelišíme.)

Ohromilo mě, jak dobře si to pamatuju. Až příliš dobře. Proč si tak dokonale pamatuju něco, co se událo, když mi bylo osm, a přece si

zaboha nedokážu vybavit, zda jsem mluvila s kolegy o tom, že máme přeložit na příští týden posouzení nějakého klienta? Nedaří se mi ukládat do paměti to, co si pamatovat chci, kdežto věci, na něž se zoufale snažím zapomenout, se mi v duchu stále vracejí. Čím víc jsem se blížila k Beckfordu, tím obtížnější bylo popírat minulost, která na mě vylétávala jako hejno vrabců ze živého plotu a lekala mě. Uniknout se před ní nedalo.

Všechna ta okolní svěžest, ta neuvěřitelná zeleň, jasná, křiklavá žluť hlodáše na kopci se mi vpálila do mozku a nastartovala další kolo vzpomínek: jsou mi čtyři nebo pět a kvičím a svíjím se rozkoší, když mě tatínek nese do vody; ty skáčeš ze skal do řeky, přičemž pokaždé vyšplháš o kousek výš. Pikniky na písčitém břehu u tůně, na jazyku chuť opalovacího krému, chytání tlustých hnědých ryb v líné, bahnité vodě kus po proudu od Starého mlýna. Vracíš se domů a z nohy ti crčí krev, protože sis jeden z těch skoků špatně vyměřila, a zatímco ti taťka ten šrám ošetřuje, zahryzáváš se do utěrky, odhodlaná nevydat ani hlásku. Přede mnou přece brečet nebudeš. Mamka ve světlemodrých letních šatech nám vaří k snídani ovesnou kaši a chodidla bosých nohou má rezavě hnědá. Tatínek sedí u břehu řeky a kreslí. A později, když jsme byly starší: pozdě večer se v džínových šortkách, pod tričkem horní díl bikin, plížíš ven na rande. A že to nebylo rande s klukem jen tak ledajakým, ale s *tím klukem*. Mamka, hubenější a křehčí, dřímá v křesle v obýváku; táta se vytrácí na dlouhé procházky s vikářovou buclatou, bledou manželkou ve slamáku. Vzpomínám si na fotbal: horké slunce na vodě, oči všech upřené na mě, já zprudka mrkám ve snaze zatlačit slzy pod víčka, na stehně krev, v uších mi zvoní smích. Dodnes ho slyším. A pod tím vším zvuk rychle plynoucí vody.

Do té vody jsem se teď pohroužila tak hluboko, že jsem si ani neuvědomila, že už jsem na místě. Ocitla jsem se v srdci města tak náhle, jako bych zamhouřila oči a nechala se sem přenést jakousi tajemnou silou, a než jsem se nadála, už jsem zvolna projížděla úzkými

uličkami, podél nichž parkovala velká esúvéčka, a mezitímco se mi na okraji zorného pole vlnila šmouha růžového kamene, mířila jsem ke kostelu, ke starému mostu. Teď už jsem jela opatrně a nespouštěla oči z asfaltu před sebou; snažila jsem se nekoukat na stromy, na řeku. Snažila jsem se je nevidět, leč marně.

Zajela jsem ke krajnici a vypnula motor. Zvedla jsem oči. Byly tam stromy a kamenné schody, zelené od mechu a po dešti zrádné. Po celém těle mi naskočila husí kůže. Vzpomněla jsem si na tohle: do asfaltu buší mrazivý déšť, řeku a nebe osvětlují modré světelné majáky, soupeřící s blesky; před obličeji, v nichž se zračí panika, se srážejí obláčky dechu a policistka vede po těch schodech nahoru k silnici třesoucího se chlapečka, bledého jako duch. Pevně mu svírá ruku, třeští divoké oči, a zatímco na někoho volá, kroutí hlavou. Ještě dnes cítím to, co jsem cítila tehdy v noci, tu hrůzu a fascinaci. Dosud mi v hlavě zní tvoje slova: *Jaké by to asi bylo? Umíš si to představit? Jaké to je, sledovat, jak ti umírá matka?*

Odvrátila jsem pohled. Nastartovala jsem auto, vjela jsem zpátky na vozovku a přejela most hned za zatáčkou. Pátrala jsem po odbočce – první nalevo? Kdepak, tahle to není, až ta další. A tam se tyčil ten starý kolos z hnědého kamene: Starý mlýn. Když jsem vjížděla otevřenou bránou na příjezdovou cestu, kůže mě studeně, vlhce brněla a srdce mi tlouklo nebezpečně rychle.

Stál tam nějaký muž a koukal do telefonu. Uniformovaný policista. Energicky přistoupil k autu a já jsem stáhla okénko.

„Jsem Jules," řekla jsem. „Jules Abbottová. Jsem… její sestra."

„Aha." Zdálo se, že je v rozpacích. „Ano, správně. Samozřejmě. Koukněte," letmo se ohlédl k domu, „teď tady právě nikdo není. To děvče… vaše neteř… šla ven. Nevím přesně kam…" Z opasku stáhl vysílačku.

Otevřela jsem dveře a vystoupila z vozu. „Nevadilo by, kdybych šla do domu?" zeptala jsem se. Vzhlédla jsem k otevřenému oknu, za

kterým kdysi býval můj pokoj. Jako bych tě ještě viděla, jak sedíš na okenním parapetu a houpeš nohama. Až člověka jímala závrať.

Policista vypadal nejistě. Odvrátil se a rychle něco pronesl do vysílačky, načež se otočil zpátky ke mně. „Ano, je to v pořádku. Smíte dovnitř."

Poslepu jsem stoupala po schodech vzhůru, ale slyšela jsem vodu a čichala hlínu, tu hlínu ve stínu domu, pod stromy, na místech nedotčených slunečním světlem, ten čpavý smrad tlejícího listí. A tenhle pach mě přenesl zpátky v čase.

Strčila jsem do vchodových dveří a napůl jsem očekávala, že uslyším, jak na mě z kuchyně volá matčin hlas. Bez přemýšlení jsem věděla, že v místě, kde dveře váznou o podlahu, se do nich musím opřít bokem. Vstoupila jsem do haly a zavřela za sebou. Moje oči se snažily přivyknout šeru, které zde vládlo; při nečekaném náporu chladu jsem se zachvěla.

V kuchyni byl k oknu přistrčen dubový stůl. Není to ten původní? Vypadal sice podobně, ale tentýž kus nábytku to být nemohl – od té doby dům příliš často měnil majitele. Kdybych si pod stůl vlezla a zapátrala po znameních, která jsme tam zanechaly my dvě, věděla bych to s jistotou, ale při pouhém pomyšlení na něco takového se mi zrychlil tep.

Vzpomínám si, jak ráno do kuchyně svítilo slunce i na to, že když jsi seděla nalevo, čelem ke sporáku Aga, naskýtal se ti pohled na starý most, perfektně zarámovaný oknem. To je ale nádherná vyhlídka! poznamenávali všichni, ale ve skutečnosti ji neviděli. Nikdy neotevřeli tohle okno a nevyhlédli ven, nikdy se nepodívali dolů na mlýnské kolo, které tam stálo a hnilo, nikdy nepronikli zrakem pod sluneční světlo, pableskující na vodní hladině, nikdy si nevšimli, jaká ta voda vlastně je: zelenkavě černá, hemžící se živými i umírajícími věcmi.

Z kuchyně do haly, kolem schodiště hlouběji do domu. Procházela jsem domem a najednou mě to praštilo do očí, ta ohromná okna

vepředu, vedoucí ven k řece – a divže ne přímo do řeky, jako by je stačilo otevřít, aby se přes široké dřevěné sedátko pod oknem dovnitř vevalila voda.

Pamatuju se na to. Každé léto jsme si tady s mamkou hověly opřené o polštáře, nohy na parapetu, až jsme se navzájem takřka dotýkaly prsty, každá na kolenou knihu. Někde poblíž býval talíř s nějakým zobáním, ačkoli mamka se jídla nikdy nedotkla.

Nedokázala jsem se na tuhle lavičku dívat: pouhý pohled na ni ve mně probouzel zármutek a zoufalství.

Ozdobný štuk byl odstraněn až na holé zdivo, a co se týče dekorací pokoje, inu, to jsi celá ty: na podlaze orientální koberce, těžký ebenový nábytek, rozměrné gauče a kožené lenošky a až příliš mnoho svící. A všude důkazy tvé posedlosti: velikánské zarámované tisky, Millaisova *Ofélie*, krásná a vyrovnaná, oči a ústa dokořán, v ruce květiny. Blakeova *Trojitá Hekaté*, Goyův *Sabat čarodějnic* i jeho *Tonoucí pes*. Tenhle obraz nenávidím ze všech nejvíc: chudák zvíře se úpěnlivě snaží udržet hlavu nad vodou, zatímco příliv stoupá.

Slyšela jsem zvonit telefon a měla jsem dojem, že se ten zvuk ozývá kdesi za domem. Vydala jsem se přes obývák za ním, sešla z nějakých schodů – myslím, že tam bývalo skladiště zaneřáděné haraburdím. Jednoho roku přišla povodeň, a když voda zase klesla, všechno tu zůstalo pokryté bahnem, jako by se dům zvolna stával součástí říčního koryta.

Vstoupila jsem do místnosti, ze které sis udělala ateliér. Bylo tu plno fotografického vybavení, obrazovek, obyčejných lamp a lightboxů, na zemi ležela tiskárna, různé papíry, knihy a šanony, stěna byla obstavěná kartotéčními skříněmi. A samozřejmě zde byly fotky. Tvoje fotografie pokrývaly každou píď stěny. Necvičenému oku by se mohlo zdát, že jsi velká fanynka mostů: Golden Gate, most přes řeku Jang-c' v Nankingu, viadukt prince Edwarda. Ale na druhý pohled se to objasní: tady nejde o mosty ani o lásku k těmhle mistrovským

inženýrským výtvorům. Jsou tu totiž nejen mosty, ale taky Beachy Head, les Aokigahara, Preikestolen. Místa, kam odcházejí zoufalci, když chtějí se vším skoncovat – katedrály beznaděje.

Naproti vchodu snímky Tůně tonoucích. Pořád dokola, dokola, dokolečka, ze všech myslitelných úhlů, ze všech stran: v zimě bledá a ledová, útes černý a pustý nebo jiskřící v rozpuku léta jako bujná zelená oáza anebo nudná pazourková šeď a nad hlavou bouřková mračna, dokola, dokola, dokolečka. Ty fotky splynuly v jedinou šmouhu – útok na oči, až se mi z toho zamotala hlava. Měla jsem pocit, jako bych byla *tam*, na tom místě, jako bych stála na vrcholu útesu, civěla dolů do vody a strašlivě rozechvělá vnímala, jak mě vábí zapomnění.

Nickie

Některé z nich vstoupily do vody ochotně, kdežto jiné ne, a kdybyste se zeptali Nickie – tedy ne že by se jí někdo ptát chtěl, koneckonců, ještě to jaktěživ nikdy nikdo neudělal –, Nel Abbottová se při tom vzpouzela. Jenomže se nikdo neptal a nikdo Nickie nehodlal popřát sluchu, takže vlastně nemělo smysl, aby cokoli říkala. Natožpak policii. I kdyby s policajty neměla oplétačky už v minulosti, o tomhle by s nimi beztak mluvit nemohla. Moc velké riziko.

Nickie měla byt nad krámem s potravinami, vlastně to byl jen pokojík s kuchyňkou a koupelnou tak mrňavou, že si tohle označení sotva zasloužil. Pravda, nestálo to za řeč, jakožto výsledek celoživotního snažení žádná sláva, ale u okna s výhledem na město měla pohodlné křeslo, kde sedávala a jídala, a občas dokonce i spala, protože v posledních dnech toho moc nenaspala, takže jít si lehnout pomalu nedávalo smysl.

Seděla tam a pozorovala všechny ty příchody a odchody, a kdyby to neviděla, stejně by to vycítila. Něco cítila ještě dřív, než se na mostě modře rozblikala světla. Nevěděla, že se jedná o Nel Abbottovou – zpočátku ne. Lidé se domnívají, že Nickie má zrak jako ostříž, ale ono to není tak jednoduché. Věděla jen tolik, že si zase někdo šel zaplavat. Seděla při zhasnutém světle a sledovala cvrkot: po schodech vyběhl na silnici nějaký muž se psy, pak přijelo auto – nebyl to anton,

jenom normální vůz, tmavomodrý. Detektiv Sean Townsend, pomyslela si a měla pravdu. Detektiv sešel spolu s tím člověkem se psy zase po schodech dolů a pak se přiřítila celá kavalerie s blikajícími majáky. Sirény nezapínali. Ty neměly smysl. Nebylo kam spěchat.

Když včera vyšlo slunce, Nickie sešla dolů pro mléko a noviny a všichni se o tom bavili a kdekdo říkal: Další! Letos už druhá. Ale když jí pověděli, kdo to je, když jí pověděli, že to je Nel Abbottová, Nickie došlo, že tahle druhá nebyla jako ta první.

Měla cukání zajít k Seanu Townsendovi a rovnou to vyklopit. Jenomže i když byl tenhle mládenec milý a zdvořilý, pořád to byl polda a syn svého otce, takže se mu nedalo věřit. Kdyby pro něj Nickie neměla slabost, něco takového by ji ani ve snu nenapadlo. Sám si prožil tragédii a bůhví, co všechno, a k Nickie se choval vlídně – v době, kdy byla ve vězení, se k ní tak choval jako jediný.

Po pravdě řečeno, tohle byl už její druhý flastr. Už je to nějaký čas, asi šest nebo sedm roků. Po svém prvním odsouzení za podvody se řemesla téměř vzdala, nechávala si jen pár pravidelných zákazníků a čarodějnickou partu, která tu a tam přicházela vzdát úctu Libby a May a všem ženám od vody. Nickie trochu vykládala tarot, přes léto uspořádala pár seancí, občas ji někdo požádal, ať naváže kontakt s jeho příbuzným nebo s některou z plavkyň. Ale žádné nové kšefty si už hezky dlouho nesháněla.

Jenomže pak jí podruhé zkrouhli podporu, takže svůj částečný odchod na odpočinek přerušila. S pomocí jednoho z těch chlapíků, co dobrovolně pomáhali v knihovně, si zřídila webové stránky, kde nabízela vykládání karet. Patnáct liber za půl hodiny. Poměrně slušná cena – Susie Morganová z televize, ta, co měla asi takové jasnovidné schopnosti jako Nickiina prdel, si za dvacet minut účtovala dvacet devět liber devadesát devět pencí, a to se k ní člověk ani nepropracoval a poklábosit si mohl tak akorát s někým z jejího „jasnovideckého týmu".

Nickie měla ty webovky sotva pár týdnů, když zjistila, že ji na policii udal úředník dohlížející na pravidla obchodování za to, že „není schopna poskytnout nezbytná prohlášení, jež jsou v souladu s opatřeními k ochraně zákazníka". Prý opatření k ochraně zákazníka! Nickie řekla, že netušila, že musí nějaká prohlášení poskytnout; policie jí sdělila, že se změnil zákon. A jak jsem to asi měla vědět? zeptala se. Což pochopitelně vyvolalo všeobecné veselí. Takže vy umíte nahlížet pouze do budoucnosti? Do minulosti ne?

Nesmál se jedině detektiv inspektor Townsend, tehdy pouhý konstábl. Byl laskavý, vysvětlil jí, že to všechno souvisí s novými pravidly Evropské unie. Pravidla Evropské unie! Ochrana zákazníka! Byly doby, kdy lidé podobní Nickie byli stíháni *(pronásledováni)* v souladu se zákonem o čarodějnictví a se zákonem o podvodných médiích. Teď je zase špiní evropští byrokrati. To je ale úpadek!

Takže Nickie webové stránky zrušila, proklela techniku a vrátila se ke starým osvědčeným způsobům, ovšem poslední dobou to bylo se zákazníky poslabší.

Fakt, že tam ve vodě byla Nel, s ní trochu zacloumal, to musela přiznat. Cítila se pod psa. Ne přímo provinile – vždyť tohle nebyla její vina! A přece si Nickie lámala hlavu, jestli neprozradila trochu moc, jestli neřekla víc, než měla. Ale to, že se věci daly do pohybu, jí přece nikdo nemohl klást za vinu. Nel Abbottová už si beztak hrála s ohněm – byla posedlá řekou a jejími tajemstvími a posedlost tohoto druhu nikdy nekončívá dobře. Kdepak, Nickie přece Nel nikdy nenabádala, ať si koleduje o malér. Jenom jí ukázala správný směr. A ne že by ji nevarovala, to zase prr! Potíž je v tom, že ji nikdo neposlouchá. Nickie řekla, že v tomhle městě se najdou tací, co se do člověka začnou navážet, jakmile ho zmerčí – vždycky to tak bylo. Ale lidi se tváří, že nic nevidí, že? Nikomu se nezamlouvá pomyšlení, že voda v řece je nakažená krví a žlučí pronásledovaných, nešťastných žen; místní ji den co den pijí.

Jules

Nikdy ses nezměnila. To jsem měla vědět. A taky že jsem to i věděla. Milovala jsi Starý mlýn a vodu a bylas posedlá těmi ženami, tím, co dělaly a co po nich zůstalo. A teď tohle! No vážně, Nel: muselas to nechat zajít tak daleko?

Nahoře v patře jsem před hlavní ložnicí zaváhala. S prsty na klice jsem se zhluboka nadechla. Věděla jsem, co mi říkali, ale zároveň jsem tě znala, takže jsem jim neuvěřila. S jistotou jsem cítila, že až ty dveře otevřu, budeš tam, vysoká a hubená, a vůbec tě nepotěší, že mě vidíš.

Místnost byla prázdná. Působila dojmem čerstvě opuštěného prostoru – jako bys jen vyklouzla ven a utíkala si dolů uvařit kávu. Jako by ses měla každou chvíli vrátit. Pořád ještě jsem ve vzduchu cítila tvůj parfém, něco sytého, sladkého a staromódního na způsob jedné z těch voňavek, které kdysi používala mamka, Opium nebo Yvresse.

„Nel?" pronesla jsem tiše tvoje jméno, jako bych tě chtěla vyčarovat jako ďábla. Odpovědí mi bylo ticho.

O kus dál chodbou byl „můj pokoj" – ten, kde jsem spávala já: coby nejmladší jsem dostala nejmenší komůrku v domě, jak se slušelo a patřilo. Místnost mi připadala ještě menší, než jak jsem si ji pamatovala, ještě temnější a smutnější. Až na jednoduchou nepovlečenou postel byla prázdná a páchla vlhce jako hlína. V tomhle pokojíku se mi nikdy nespalo dobře, nikdy jsem se tady necítila příjemně. Což nebylo

nic divného, vzhledem k tomu, jak ráda jsi mě strašila. Seděla jsi u zdi z druhé strany a škrábala po omítce nehty, na zadní stranu dveří jsi krvavě rudým lakem na nehty kreslila symboly a do vlhkosti, která se vysrážela na okenních tabulkách, jsi psala jména mrtvých žen. A pak tady byly všechny ty historky, kterými jsi mě krmila: o čarodějnicích zavlečených do vody, o zoufalých ženách, jež se vrhly z útesů na skály pod sebou, o vyděšeném chlapečkovi, který se schoval v lese a sledoval, jak se jeho matka zabila skokem dolů.

Tohle si nepamatuju. Samozřejmě, že ne. Když tak zkoumám vzpomínku na to, jak jsem toho chlapečka pozorovala, nedává mi smysl. Je nesouvislá jako sen. Šeptáš mi cosi do ucha – to se nestalo jedné mrazivé noci u vody. Tady jsme beztak v zimě nikdy nebyli, takže se žádné mrazivé noci u vody nekonaly, jakživa jsem uprostřed noci nespatřila na mostě vyděšené dítě – ostatně, co bych tam dělala? Sama jsem byla mrňous. Kdepak, byl to jen příběh, co jsi mi vyprávěla: jak se ten kluk krčil mezi stromy, zvedl oči a uviděl matku, která měla v měsíčním svitu tvář bledou jako její noční košile; jak vzhlédl a uviděl ji, jak se vrhá do tichého vzduchu, paže rozpřažené jako křídla; jak jí výkřik zamrzl na rtech, když dopadla do černé vody.

Ani nevím, jestli tam nějaký chlapec, který viděl svou matku umírat, vůbec byl, anebo jestli sis to celé vycucala z prstu.

Vyšla jsem ze svého někdejšího pokoje a zamířila jsem do toho tvého, na místo, které kdysi bývalo tvoje a podle toho, jak vypadá, teď patří tvé dceři. Chaotická změť oblečení a knih, na podlaze mokrý ručník, na nočním stolku špinavé hrnky, ve vzduchu dusný odér vyčpělého kouře a přesládlý pach zahnívajících lilií, které chřadnou ve váze u okna.

Bez uvažování jsem se pustila do úklidu. Srovnala jsem lůžkoviny a ručník jsem pověsila na držák v koupelně. Zrovna jsem byla na kolenou a lovila zpod postele špinavý talíř, když vtom jsem uslyšela tvůj hlas. Zabořil se mi do prsou jako dýka.

„Co se to tady kurva děje?!“

Jules

S triumfálním úsměvem jsem se vyhrabala na nohy, protože už jsem věděla, jak se věci mají – věděla jsem, že se zmýlili, věděla jsem, že jsi doopravdy neumřela. A že stojíš ve dveřích a říkáš mi, ať koukám KURVA vypadnout z tvého pokoje. Je ti šestnáct sedmnáct, svíráš mi zápěstí, až se mi tvoje nehty zarývají do masa. *Řekla jsem VYPADNI, Julie, ty krávo jedna tlustá!*

Úsměv pohasl, protože jsi to samo sebou vůbec nebyla ty, ale tvoje dcera, která vypadala skoro nachlup jako ty, když jsi byla v pubertě. Stála ve dveřích, ruku v bok. „Co se to tu děje?" zeptala se znovu.

„Je mi to líto," řekla jsem. „Já jsem Jules. Ještě se neznáme, ale jsem tvoje teta."

„Já se neptala, kdo jste," opáčila a přitom si mě měřila, jako bych byla úplně pitomá. „Já se ptala, co tady děláte. Po čem tu šmejdíte?" Spustila oči z mého obličeje a letmo pohlédla směrem ke dveřím koupelny. Než jsem stihla odpovědět, řekla: „Dole je policie." A oddusala chodbou pryč: dlouhé nohy, lenivý krok, žabky pleskající o dlážděnou podlahu.

Pospíchala jsem za ní.

„Leno…," řekla jsem a položila jí ruku na paži. Setřásla ji, jako by se opařila, udělala hbitě čelem vzad a upřeně se na mě zadívala. „Je mi to líto."

Sklopila zrak a přitom si prsty masírovala místo, kde jsem se jí dotkla. Na nehtech měla stopy po starém modrém laku, takže konečky prstů vypadaly, jako by patřily mrtvole. Kývla; do očí se mi nepodívala. „Chce s vámi mluvit policie," řekla.

Nečekala jsem, že bude taková. Nejspíš jsem si představovala rozrušené děcko, které zoufale touží po útěše. Jenomže ona samozřejmě žádné dítě nebyla, bylo jí patnáct, takže byla skoro dospělá, a co se týče útěchy, zdálo se, že žádnou nepotřebuje, nebo alespoň ne ode mě. Koneckonců, je to tvoje dcera.

Detektivové čekali v kuchyni. Postávali u stolu a vyhlíželi z oken na most. Vysoký muž s prošedivělým strništěm na tváři a vedle něj žena, asi o hlavu menší.

Muž popošel směrem ke mně a podával mi ruku, přičemž upíral světlešedé oči na mou tvář. „Detektiv inspektor Sean Townsend," představil se. Všimla jsem si, že se mu napřažená ruka lehce chvěje. Kůži měl na omak studenou a tenoučkou jako mnohem starší člověk. „Je mi líto vaší ztráty. Upřímnou soustrast."

Slyšet tahle slova bylo dost zvláštní. Vyslechla jsem je i včera, když mi to policisté přišli oznámit. Málem jsem řekla Leně totéž. Ale teď jsem je vnímala jinak. *Ztráta*. Nejradši bych těm dvěma řekla: Ona se neztratila. To není možné. Vy Nel neznáte. Nevíte, jaká je.

Detektiv Townsend pozoroval můj obličej a čekal, až něco řeknu. Tyčil se nade mnou, hubený a ostrý jako nůž – kdyby se k němu člověk dostal moc blízko, mohl by se o něj pořezat. Stále ještě jsem na něj zírala, když mi došlo, že mě zase pozoruje ta policistka. Její tvář byla modelovou ukázkou soucitu.

„Detektiv seržant Erin Morganová," řekla. „Moc mě to mrzí." Měla olivovou pleť, tmavé oči a její černomodré vlasy měly odstín havraních křídel. Nosila je sčesané z tváře, ale na skráni a za ušima jí ze spony utíkaly kudrny, takže budila dojem neupravenosti.

„Seržantka Morganová bude vaší kontaktní osobou pro jednání

s policií," prohlásil detektiv Townsend. „Bude vás průběžně informovat, jak vyšetřování postupuje."

„Takže vyšetřování bude?" zeptala jsem se hloupě.

Žena přisvědčila, usmála se a pokynula mi, ať se posadím ke kuchyňskému stolu, a já jsem uposlechla. Detektivové si sedli naproti. Inspektor Townsend sklopil oči a rychlými, nervózními pohyby si třel pravou dlaň o levé zápěstí: raz, dva, tři…

Seržantka Morganová na mě mluvila klidným, chlácholivým tónem, který kontrastoval se slovy, jež jí vycházela z úst: „Tělo vaší sestry uviděl včera časně ráno v řece muž, který venčil psy," řekla. Londýnský přízvuk, hlas hebký jako dým. „Z předběžného ohledání vyplývá, že ve vodě byla pouze několik hodin." Střelila pohledem po inspektorovi a pak se znovu zadívala na mě. „Byla kompletně oblečená a její zranění odpovídala pádu z útesu nad tůní."

„Vy si myslíte, že spadla?" otázala jsem se. Pohlédla jsem na Lenu, která mě následovala do přízemí a teď stála na protější straně místnosti a opírala se o kuchyňskou linku: bosé nohy v černých legínách, šedá vesta přetažená přes ostře trčící klíční kosti a drobná poupata ňader. Naprosto nás ignorovala, jako by tohle všechno bylo normální, banální. Jako by takové situace byly na denním pořádku. V pravé ruce svírala mobil a palcem rejdila po displeji, zatímco levou paží si objímala útlé tělo; nadloktí měla zhruba tak silné jako já zápěstí. Široká, mrzutá ústa, černé obočí, špinavě blond vlasy, které jí padaly do obličeje.

Musela vycítit, že ji sleduju, protože ke mně zvedla oči a na chvíli je vykulila, takže jsem honem odvrátila pohled. Promluvila na mě. „*Ty* si ale nemyslíš, že spadla, viď?" řekla a ohrnula přitom ret. „Ty přece víš svý…"

Lena

Všichni na mě zůstali čumět a já bych na ně nejradši zaječela, ať koukají vypadnout z našeho domu. Z mého domu. Je to můj dům, je náš – nikdy nebude její. *Prý teta Julia!* Našla jsem ji u sebe v pokoji, jak se mi hrabe ve věcech, a to jsme se ještě ani nepotkaly. Pak se snažila být hodná a prohlásila, že jí to je líto. Jako bych snad věřila, že to nemá úplně u zadku!

Dva dny jsem vůbec nespala a nechce se mi mluvit ani s ní, ani s kýmkoli jiným. A nestojím o její pomoc ani o její debilní kondolenci a nechce se mi poslouchat vachrlaté teorie o tom, co se přihodilo mojí mámě – teorie, které vymýšlí někdo, *kdo ji ani nezná!*

Snažila jsem se držet zobák, ale když vykládali, jak se asi cítila, popadl mě zkrátka vztek, protože nic takového samozřejmě necítila. Prostě ne. Nechápou to. Tohle nebyla žádná nešťastná náhoda. Máma to *udělala*. Tím chci říct, že teď už je to vlastně fuk, ale mám pocit, že by si všichni měli aspoň přiznat pravdu.

Řekla jsem jim: „Máma nespadla. Skočila."

Ta policajtka mi začala klást nějaké pitomé otázky, prý proč tohle jako říkám a jestli měla máma deprese a jestli se už o něco takového nepokusila dřív, a teta Julia na mě přitom celou dobu civěla těma smutnýma hnědýma očima, jako bych byla nějaká zrůda.

Řekla jsem jim: „Víte přece, že byla tou tůní posedlá, tím vším, co

se tam stalo, všemi, kdo tam umřeli. To přece víte! A ví to i ona!" řekla jsem a koukla se na Julii.

Otevřela pusu a zase ji zaklapla. Jako ryba. Část mne jim to chtěla všechno povědět, vysvětlit jim, o co jde, ale k čemu by to bylo? Myslím, že by to stejně nepochopili.

Sean – tedy detektiv Townsend, jak ho prý mám oslovovat, když je tady úředně – začal klást Julii otázky: Kdy mluvila s mou matkou naposled? V jakém rozpoložení tehdy máma byla? Nedělala si kvůli něčemu starosti? A tetinka Julia tam seděla a lhala, až se hory zelenaly.

„Nemluvila jsem s ní celá léta," řekla a při těch slovech v obličeji zčervenala. „Nějak jsme se vzájemně odcizily."

Viděla, jak ji sleduju, a bylo jí jasné, že vím, jak si sere do huby, a pomalu rudla čím dál víc a pak se pokusila odvrátit od sebe pozornost tím, že se obrátila ke mně: „Proč to říkáš, Leno? Proč říkáš, že skočila?"

Než jsem odpověděla, dlouho jsem si ji měřila pohledem. „Překvapuje mě, že se vůbec ptáš," opáčila jsem. „Copak jsi jí právě ty neřekla, že si přeje umřít?"

Začala vrtět hlavou a přitom blekotala: „Ne, ne, to jsem neřekla, nic takového…" *Lhářka prolhaná!*

Ta policistka spustila něco o tom, že „tentokrát nemají důkaz, který by naznačoval, že se jedná o záměrný čin", a taky prý nenašli vzkaz na rozloučenou.

To už jsem se musela smát. „Vy si myslíte, že by nechala vzkaz na rozloučenou? Moje máti by se na nějakej vzkaz vyprdla. To by bylo moc… prozaický."

Julia přikývla. „Tohle je… to je fakt. Je mi jasné, že Nel chtěla, aby se všichni divili… Milovala záhady. A strašně by se jí líbilo být ústřední postavou jedné z nich."

Nejradši bych jí jednu vrazila. *Ty mrcho vymaštěná,* chtělo se mi říct, *tohle je i tvoje vina!*

Policistka začala pobíhat po kuchyni, nalévat všem vodu a jednu sklenici se pokusila vnutit i mně a já jsem to už zkrátka nedokázala vydržet. Věděla jsem, že se dám do breku, a nehodlala jsem se sesypat před nimi.

Šla jsem do svého pokoje, zamkla se a rozplakala se tam. Zabalila jsem se do šály a vzlykala jsem co možná nejtišeji. Snažila jsem se tomu nepoddávat, vzdorovala jsem nutkání poddat se žalu a totálně se zhroutit, protože jsem měla pocit, že jakmile se to jednou rozjede, nebude to brát konce.

Snažila jsem se nepustit k sobě ta slova, ale stejně se mi honila hlavou pořád dokola: *Promiň, promiň, promiň, byla to moje vina.* Nespouštěla jsem oči ze dveří svého pokoje a v duchu jsem si znovu a znovu přehrávala tu chvíli v neděli večer, když mi maminka přišla dát dobrou noc. Řekla: „Ať se stalo nebo stane cokoli, ty přece víš, jak moc tě miluju, viď, Leno?“ Překulila jsem se na bok a nasadila si sluchátka, věděla jsem však, že tam stojí a pozoruje mě, bylo to, jako bych vnímala její zármutek, a přitom mě to těšilo, poněvadž jsem měla pocit, že jí to patří. Udělala bych cokoli, cokoli, abych mohla vstát, obejmout ji a říct, že i já ji miluju a že to vůbec nebyla její vina, něco takového že jsem nikdy neměla vypustit z pusy. Jestli ona něco zavinila, tak já jsem byla vinna taky.

Mark

Byl zatím nejteplejší den roku, a poněvadž v Tůni tonoucích bylo z obvyklých důvodů málo vody, Mark si šel zaplavat výš proti proudu. Před domkem Wardových bylo místo, kde se řeka rozšiřovala a po rzivě zbarvených oblázcích u kraje se studená voda hnala rychle, avšak uprostřed byla hloubka a takový chlad, až to člověku vyráželo dech a pálila ho kůže – takový chlad, až ho to nutilo se v šoku rozesmát.

A přesně to Mark udělal: nahlas se rozesmál. Poprvé po několika měsících cítil, jaké to je, smát se. A poprvé po několika měsících byl zase ve vodě. Řeka se pro něj proměnila, ze zdroje potěšení se stalo místo dýchající děsem, ale dneska bylo zase všechno při starém. Dneska bylo všechno v pořádku. Od okamžiku, kdy se probudil s lehčí, čistší hlavou a uvolněnějším tělem, věděl, že dnešek je jako stvořený k tomu, aby si šel zaplavat. Včera našli ve vodě mrtvou Nel Abbottovou. Dnešek je dobrý den. Už neměl ani tak pocit, že setřásl břemeno, ale spíš se mu zdálo, jako by byl zproštěn hříchu, hříchu, který se mu tiskl ke skráním, ohrožoval jeho zdravý rozum, ohrožoval ho na životě.

U domu se objevila policistka, mladičká žena s hodností konstábla, která působila líbezným, trochu dívčím dojmem, což v něm budilo touhu povědět jí i to, co by vážně vykládat neměl. Callie Bůhvíjak, tak se jmenovala. Pozval ji dál a řekl jí pravdu. Řekl, že viděl Nel

Abbottovou v neděli večer, když odcházela z hospody. Už se nezmínil o tom, že se tam vydal s jasným úmyslem na ni natrefit. To nemělo význam. Řekl, že si s Nel popovídali, ale jen krátce, protože měla naspěch.

„O čem jste spolu mluvili?“ zeptala se ho policistka.

„Její dcera Lena je moje žákyně. V minulém pololetí jsem s ní měl trochu potíže – problémy s kázní a tak. V září má zase začít chodit ke mně na angličtinu a čeká ji důležitý školní rok, protože má dělat závěrečné zkoušky, a tak jsem se chtěl ujistit, že se to obejde bez dalších trablů.“

V zásadě pravda.

„Povídala, že nemá čas. Že prý si musí něco zařídit.“

I to je pravda, ačkoli ne *celá*. Není to *nic než pravda*.

„Neměla čas na to, aby s vámi probrala potíže, které má její dcera ve škole?“ otázala se policistka.

Mark pokrčil rameny a žalostně se usmál. „Někteří rodiče se holt zajímají víc a jiní méně,“ řekl.

„Kam z té hospody šla? Byla tam autem?“

Mark zavrtěl hlavou. „Ne, myslím, že měla namířeno domů. Vyrazila tím směrem.“

Policistka kývla. „Potom jste ji už neviděl?“ zeptala se a Mark zavrtěl hlavou.

No, něco z toho byla pravda, něco lež, ale každopádně se zdálo, že policistka je spokojená. Nechala mu vizitku s telefonním číslem a prohlásila, že kdyby chtěl svou výpověď nějak doplnit, ať zavolá.

„To udělám,“ opáčil a věnoval jí úsměv tak okouzlující, až sebou škubla. Napadlo ho, jestli to nepřepískl.

Teď se potopil, plaval až k říčnímu dnu a zavrtal prsty rukou do měkkého naplaveného bahna. Schoulil se do klubíčka a vzápětí se v jediné explozi síly vymrštil zpátky k hladině a hltavě nabíral do plic vzduch.

Po řece se mu bude stýskat, teď už však byl připraven odejít. Bude se muset poohlédnout po novém místě, snad nahoře ve Skotsku, či dokonce ještě dál, v cizině: ve Francii, v Itálii, někde, kde nikdo netuší, odkud přišel ani co se mu cestou přihodilo. Snil o novém začátku, o nepopsaném listu, o neposkvrněné historii.

Když se vydal ke břehu, pocítil, jak ho hřích opět trochu tíží. Ještě z toho není venku. Ještě ne. Pořád ještě tu je ta záležitost s tou holkou, ta by ještě mohla dělat problémy, ačkoli pokud byla tak dlouho zticha, není pravděpodobné, že by svoje mlčení přerušila zrovna teď. Ať si o Leně Abbottové říká kdo chce, co chce, je loajální. Dodržela slovo. A možná, že teď, když se osvobodila od zhoubného vlivu své matky, se z ní stane slušný člověk.

Chvíli seděl na břehu se skloněnou hlavou, naslouchal písni řeky, cítil na ramenou slunce. Jeho rozjaření se vypařilo současně s kapkami vody, které mu ulpěly na zádech, a místo něj zůstalo cosi jiného: nebyla to sice přímo naděje, ale klidná předtucha, že přece jen bude moct alespoň doufat.

Uslyšel nějaký zvuk a vzhlédl. Někdo se blížil. Rozpoznal její postavu, tu mučivou pomalost její chůze a srdce v hrudi se mu rozbušilo rychleji. Louise.